

Sygn. akt II K 754/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie – Wydział II Karny

Przewodniczący SSR Krzysztof Szmidt

Protokolant Patrycja Rygiel

przy udziale **Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Krośnie – A. T.**

po rozpoznaniu w dniach 19 listopada 2014 roku, 8 stycznia 2015 roku, 25 sierpnia 2015 roku sprawy karnej

M. B. - s. W. i M. z d. (...) ur. (...) w L., zam. (...)-(...) D., (...), PESEL : (...);

oskarżonemu o to, że :

w dniu 4 sierpnia 2014 r. w B., (...), naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym m-ki (...), nr rej. (...), podczas wykonywania manewru wyprzedzania na skrzyżowaniu, doprowadził do zderzenia z samochodem m-ki (...), o nr rej. (...), kierowanym przez A. W., która rozpoczęła manewr skrętu w lewo, w wyniku czego doszło do zderzenia tych pojazdów, skutkiem czego A. W. doznała obrażeń ciała w postaci : stłuczenia głowy i skręcenia kręgosłupa szyjnego i piersiowego, co spowodowało rozstrój jej zdrowia i naruszenie narządów ciała na czas powyżej 7 dni trwający w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.;

tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.

I. **Uznaje oskarżonego M. B.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, z tym, iż przyjmuje, iż A. W. przyczyniła się do zaistnienia wypadku w ten sposób, iż przed podjęciem manewru skrętu w lewo dostatecznie nie upewniła się, iż nie jest wyprzedzana, tj. przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. i za to na mocy art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k.

w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku oraz art. 4 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. **skazuje** go na grzywnę w liczbie 100 (sto) stawek dziennych przyjmując stawkę dzienną za równoważną 10 (dziesięć) złotych.

II. **Na mocy** art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego M. B. na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. W. koszty zastępstwa procesowego w kwocie 420 (czterysta dwadzieścia) złotych.

III. **Na mocy** art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych **zasądza** od oskarżonego M. B. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1.220,50 zł (jeden tysiąc dwieście dwadzieścia złotych, pięćdziesiąt groszy), a w tym opłatę w kwocie 100 (sto) złotych.

Sygn. akt II K 754/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 25 sierpnia 2015 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 4 sierpnia 2014 roku około godziny 12.00 pokrzywdzona A. W. prowadziła samochód osobowy m-ki (...) o nr rej. (...) drogą publiczną relacji B. – Z.. Na drodze tej znajduje się skrzyżowanie z drogą prowadzącą w lewo do miejscowości W., na wprost do miejscowości Z. oraz w prawo do miejscowości B.. Dojeżdżając do tego skrzyżowania zmniejszyła prędkość do około 30 km/h. W tym czasie za nią poruszał się samochód osobowy m-ki (...) o nr rej. (...), którym kierował oskarżony M. B.. Pomimo, iż przed obydwoma pojazdami znajdowało się skrzyżowanie oskarżony M. B. podjął manewr wyprzedzania. W tym celu włączył lewy kierunkowskaz, po czym w odległości około 50 m od skrzyżowania zjechał na lewy pas ruchu oraz zwiększył prędkość do około 70 km/h. Pokrzywdzona A. W. wykonała manewr skrętu w lewo. W odległości około 47 m od miejsca zderzenia oskarżony M. B. podjął decyzję o hamowaniu. W związku z tym na lewym pasie ruchu pozostały dwa równoległe ślady hamowania od kół samochodu m-ki (...). W czasie, gdy tył kierowanego przez nią samochodu m-ki (...) znajdował się w odległości 1,1 m od lewej krawędzi jezdni doszło do zderzenia obydwu pojazdów w ten sposób, iż lewy narożnik samochodu m-ki (...) uderzył w tylny lewy narożnik samochodu m-ki (...). Obydwa pojazdy w chwili zderzenia ustawione były w stosunku do siebie pod kątem około 100 stopni. W wyniku zderzenia w samochodzie m-ki (...) uszkodzony został lewy przedni narożnik, deformacji uległ przedni lewy błotnik wraz ze wzmocnieniem bocznym i pasem przednim. W samochodzie m-ki (...) uszkodzony został tylny lewy narożnik, pokrywa tylna, zderzak tylny, błotnik lewy tylny i hak holowniczy.

W wyniku zderzenia obydwa samochody zostały odrzucone w kierunku lewej krawędzi drogi publicznej. Pokrzywdzona A. W. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy i skręcenia kręgosłupa szyjnego i piersiowego, co spowodowało naruszenie czynności narządów jej ciała i rozstrój zdrowia na czas trwający powyżej 7 dni (dowód : dokumentacja medyczna z Wojewódzkiego Szpitala (...) w K., Szpitalnego Oddziału Ratunkowego k.20,21, opinia biegłego lekarza (...) k.34). Pokrzywdzony B. W. (1) doznał stłuczenia głowy o otarcia naskórka okolicy czołowej prawej (dowód : dokumentacja medyczna z Wojewódzkiego Szpitala (...) w K., Szpitalnego Oddziału Ratunkowego k.18,19, opinia biegłego lekarza (...) k.33).

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie : wyjaśnień oskarżonego M. B. (k.70/2-71/1), zeznań świadków : A. W. (k.71/1-2, k.72/1), B. W. (1) (k.72/1-2), protokołów oględzin samochodów m-ki (...) (k.3-4) i m-ki (...) (k.5-6), protokół oględzin miejsca wypadku drogowego (k.7-8), szkicu z miejsca zdarzenia (k.29), dokumentacji fotograficznej (k.30-32), opinii biegłego ds. ruchu drogowego K. M. (k.75-86,94/2-95/1).

Oskarżony M. B. na rozprawie nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach twierdził, iż manewr wyprzedzania samochodu osobowego m-ki (...) nie wykonywał na skrzyżowaniu. W czasie tego manewru posiadał prędkość wynoszącą około 70 km/h. Zaznaczył, iż w samochodzie osobowym m-ki (...) kierująca nie sygnalizowała manewru skrętu w lewo przez włączenie kierunkowskazu. Oskarżony określił orientacyjnie, iż przód prowadzonego przez niego samochodu był w odległości 5 m, gdy ten zaczął skręcać w lewo (k.70/2-71/1). W postępowaniu przygotowawczym oskarżony M. B. przyznał się do zarzucanego mu czynu, przy czym wyjaśnił, iż do zderzenia doprowadził przez swoje roztrzepanie. Równocześnie złożył wniosek o warunkowe umorzenie postępowania (k.43/1). Po odczytaniu mu wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym oświadczył, iż ich nie złożył, nie czytał, ale własnoręcznie podpisał. Nie potrafił wyjaśnić, z jakiego powodu wyjaśnienia te podpisał (k.71/1).

Analizując wyjaśnienia oskarżonego M. B. złożone na rozprawie należy stwierdzić, iż częściowo nie są wiarygodne. Nie ma żadnych wątpliwości, iż oskarżony wykonywał manewr wyprzedzania na skrzyżowaniu dróg publicznych, na co wskazują dowody obiektywne w postaci protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego (k.7-8), szkicu z miejsca wypadku oraz dokumentacji fotograficznej (k.30-32). Powypadkowe położenie pojazdów oraz ślady hamowania pochodzące od kół samochodu osobowego m-ki (...) nie pozostawiają co do tego żadnych wątpliwości. Sam oskarżony przyznał, iż na zdjęciach nr 18,19 (k.32) znajduje się jego samochód (k.71/1). W świetle opinii biegłego ds. ruchu drogowego K. M. wątpliwe są wyjaśnienia oskarżonego w części dotyczącej odległości w jakiej znajdował się samochód m-ki (...) od samochodu (...), gdy ten zaczął skręcać w lewo. Należy jednak zwrócić uwagę, iż odległość tą wynoszącą wg oskarżonego około 5 m (k.70/2) określił on w sposób orientacyjny. Zdarzenie miało charakter bardzo dynamiczny i w związku z tym wyjaśnienia oskarżonego w tej części obrazują tylko położenie pojazdu, natomiast nie mogą być podstawą do określenia odległości pojazdów od siebie. Jeśli chodzi o wyjaśnienia oskarżonego dotyczące prędkości z

jaką poruszał się oraz odległości od skrzyżowania w jakiej rozpoczął manewr wyprzedzania należy stwierdzić, iż zgodne są z opinią biegłego ds. ruchu drogowego K. M. i ustalonym stanem faktycznym.

Zeznania pokrzywdzonej A. W. co do przebiegu zdarzenia w ogólnym zarysie nie budzą wątpliwości, a w szczególności, iż dojeżdżając do skrzyżowania dróg publicznych w miejscowości B. zauważyła w lusterku wstecznym poruszający się za nią samochód osobowy, wykonała manewr skrętu w lewo, po czym doszło do zderzenia obydwu pojazdów, w wyniku czego doznała obrażeń ciała (k.71/1-2-72). Należy jednak zwrócić uwagę, iż zeznania pokrzywdzonej A. W. nie stanowią jednoznacznej podstawy do ustalenia przebiegu zdarzenia. Pokrzywdzona zeznała dwukrotnie, iż gdy zaczęła wykonywać manewr skrętu w lewo wówczas poczuła uderzenie (k.71/2). Sytuacja taka nie mogła nastąpić, na co wskazują obiektywne dowody w postaci protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego (k.7-8), szkicu miejsca zdarzenia (k.29), dokumentacja fotograficzna (k.30-32) oraz opinia biegłego ds. ruchu drogowego K. M. (k.79-80). W szczególności biegły w sposób nie budzący wątpliwości ustalił, iż miejsce zderzenia obydwu pojazdów znajdowało się na lewym pasie ruchu 1,1 m od lewej krawędzi jezdni (k.79/1). W tym miejscu należy zwrócić uwagę, iż kierowany przez pokrzywdzoną A. W. samochód osobowy m-ki (...) poruszając się z prędkością około 30 km/h przejechał od osi jezdni do miejsca zderzenia odległość 8 m (dowód : opinia biegłego ds. ruchu drogowego k.94/2). Gdyby sytuacja była taka jak to opisała pokrzywdzona A. W. miejsce zderzenia znajdowałoby się w okolicy osi jezdni, a najdalej w okolicy środka lewego pasa ruchu, przy czym samochody zderzyłyby się innymi częściami, niż opisane wyżej. Zeznania pokrzywdzonej A. W. wątpliwe są również w części dotyczącej należytego upewnienia się co do bezpiecznego wykonania manewru skrętu w lewo. Pokrzywdzona wprawdzie zeznała, iż patrzyła we wsteczne lusterko, ale nie pamiętała, w jakiej to było odległości przed wypadkiem. Nie potrafiła określić zarówno w jakim czasie, jak i w jakiej odległości widziała samochód osobowy, który poruszał się za nią (k.71/2).

Biegły ds. ruchu drogowego K. M. w pisemnej opinii złożonej do akt sprawy oraz w opinii ustnej złożonej na rozprawie ustalił, iż oskarżony M. B. decyzję o hamowaniu podjął w odległości około 47 m od miejsca zderzenia, natomiast w chwili, gdy pokrzywdzona A. W. rozpoczęła manewr skrętu w lewo samochód osobowy m-ki (...) znajdował się w odległości 25 m od tyłu samochodu m-ki (...) (k.94/2). Odległości te wskazują, iż pokrzywdzona A. W. posiadała możliwość zauważenia poruszającego się lewym pasem ruchu samochodu m-ki (...), a tym samym zaniechania wykonania manewru skrętu w lewo. Nie kwestionując, co do zasady, iż upewniała się w lusterku wstecznym co do pojazdów poruszających się za nią, należy stwierdzić, iż wykonała to w sposób niedostateczny. Przy tym należy zwrócić uwagę, iż oskarżony M. B. rozpoczął manewr hamowania w odległości 47 m od miejsca zdarzenia, natomiast odległość jaką potrzebował, aby zjechać ponownie na prawy pas ruchu wynosiła 30 m. W związku z tym jeszcze wówczas miał możliwość uniknięcia zderzenia przez powrót na prawy pas ruchu (k.95/1).

Sąd analizował kwestię sygnalizowania przez pokrzywdzoną A. W. manewru skrętu w lewo przez włączenie kierunkowskazu. Oskarżony M. B. twierdził, iż kierunkowskazu pokrzywdzona nie włączyła i nawet po wypadku zwrócił jej na to uwagę (k.70/2). Sama pokrzywdzona A. W. twierdziła, iż włączyła ten kierunkowskaz, jednakże nie była w stanie, chociażby orientacyjnie, określić w jakiej odległości przed skrzyżowaniem. Potwierdziła, że oskarżony zarzucał jej po wypadku, że nie włączyła kierunkowskazu (k.71/2). Świadek B. W. (1) na rozprawie nie pamiętał, czy matka włączyła lewy kierunkowskaz, jednakże potwierdził zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym (k.16), w których twierdził, iż kierunkowskaz był włączony (k.16,72/1). Zeznania tego świadka są mało konkretne i przedstawiają ogólny przebieg zdarzenia. Jak wyżej zaznaczono świadek na rozprawie nie pamiętał, czy lewy kierunkowskaz był włączony. Najpierw twierdził, iż matka A. W. zatrzymała się na skrzyżowaniu, a następnie już nie był tego pewien (k.72/1). W kwestii zatrzymania się przy osi jezdni sama A. W. twierdziła, iż nie zatrzymywała się na skrzyżowaniu przed skrętem w lewo (k.71/2). W związku z powyższym należy stwierdzić, iż zeznania B. W. (1) nie rozstrzygają, czy w samochodzie m-ki (...) włączony był przed skrętem w lewo kierunkowskaz. Na podstawie dowodów obiektywnych kwestii tej również rozstrzygnąć nie można. Dał temu wyraz biegły ds. ruchu drogowego K. M. w swojej opinii (k.84-85). Reasumując Sąd uznał, iż zarówno na podstawie dowodów osobowych, jak i obiektywnych nie można jednoznacznie ustalić, czy pokrzywdzona A. W. w samochodzie (...) włączyła kierunkowskaz przed wykonaniem manewru skrętu w lewo.

Zachowanie się oskarżonego wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. Oskarżony naruszył obowiązek ostrożności rozumiany jako zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Obowiązywała go szczególna ostrożność przy wykonywaniu manewru wyprzedzania oraz zbliżaniu się do skrzyżowania rozumiana zgodnie z art. 2 pkt 22 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 roku, poz. 1137 z późn. zm. zwanej dalej p.r.d.), jako ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednie szybkie reagowanie. Przy tym należy zwrócić uwagę, iż art. 3 ust. 1 p.r.d. stanowi, iż uczestnik ruchu i inna osoba znajdując się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę.

Zarówno oskarżonego M. B., jak i pokrzywdzoną A. W. obowiązywały zasady szczególnej ostrożności przy prowadzeniu pojazdów, co polegało na przedsięwzięciu przez kierowcę wszystkich tych czynności, które wg obiektywnej oceny są niezbędne dla zapewnienia optymalnego bezpieczeństwa ruchu w danej sytuacji, oraz na powstrzymaniu się od czynności, które wg tejże oceny mogłyby to niebezpieczeństwo zmniejszyć (uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 1975, V KZP 2/74, Nr 34, poz. 33). Stan taki jest uzależniony od znajomości przepisów ruchu drogowego, odpowiedniej kondycji psychicznej i fizycznej w czasie jazdy, odpowiedniego stanu technicznego pojazdu, opanowania sztuki kierowania pojazdem oraz zdolności przewidywania i prawidłowego reagowania podczas jazdy. Spośród tych okoliczności oskarżony i pokrzywdzona nie posiadali zdolności właściwego przewidywania i prawidłowego reagowania podczas jazdy. Zasada szczególnej ostrożności jest najwłaściwszą z punktu widzenia bezpieczeństwa ruchu drogowego. Każdy kierowca jest obowiązany do prowadzenia pojazdu samochodowego z ostrożnością, a więc do przedsięwzięcia takich czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów samochodowych są obiektywnie niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a także do powstrzymywania się od czynności, które mogłyby to bezpieczeństwo zmniejszyć (wyrok SN z dnia 16 lipca 1976 r., VI KRN 135/76, OSNKW Nr 10-11, poz.130). Tymczasem oskarżony M. B. nie powstrzymał się od czynności polegającej na podjęciu manewru wyprzedzania samochodu osobowego m-ki (...) prowadzonego przez A. W. pomimo, iż art. 25 ust. 1 p.r.d. stanowi, iż zbliżając się do skrzyżowania był obowiązany zachować szczególną ostrożność, natomiast art. 24 ust. 7 pkt 3 p.r.d. zabrania wykonywania manewru wyprzedzania na skrzyżowaniu. Pokrzywdzona A. W. była również zobowiązana do zachowania szczególnej ostrożności, a w tym obserwowania zachowania innych uczestników ruchu drogowego, a w tym poruszających się za nią. Jak wyżej zaznaczono już z odległości około 50 m mogła zauważyć, iż oskarżony kierując samochodem osobowym m-ki (...) zaczyna wykonywać manewr wyprzedzania. Pokrzywdzona tego nie zauważyła i nie zaniechała wykonania manewru skrętu w lewo. W związku z tym należy stwierdzić, iż co najmniej niedostatecznie obserwowała drogę. Zasada obserwacji drogi przez kierującego pojazdem wynika z istoty obowiązku ostrożności. W wyroku SN z dnia 10 lutego 1976 r., III KRN 70/76 OSNPG 1976, Nr 4, poz. 34, czytamy : „Kierujący pojazdem ma m.in. obowiązek baczного i ciągłego obserwowania całej jezdni i zmniejszenia szybkości jazdy do bezpiecznej”. Przyczyny te spowodowały, iż doszło do zderzenia obydwu pojazdów w obrębie skrzyżowania. Sąd rozważał zakres zastosowania w stosunku do pokrzywdzonej A. W. zasady ograniczonego zaufania określonej w art. 4 p.r.d. Zasada ta stanowi, iż uczestnik ruchu i inna osoba znajdując się na drodze mają prawo liczyć, iż inni uczestnicy tego ruchu przestrzegają przepisów ruchu drogowego chyba, że okoliczności wskazują na możliwość odmiennego ich zachowania. Niewątpliwie pokrzywdzona A. W. mogła liczyć, iż kierowcy prowadzący pojazdy w tym samym kierunku będą przestrzegali przepisów ruchu drogowego, jednakże nie zwalniało to pokrzywdzonej od obowiązku baczного i ciągłego obserwowania całej jezdni. Okoliczność, iż oskarżony podjął manewr wyprzedzania przed skrzyżowaniem wskazywała na możliwość naruszenia przez niego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a w szczególności zasady określonej w art. 24 ust. 7 pkt 3 p.r.d. W związku z tym zasada ograniczonego zaufania uległa zmianie na zasadę braku zaufania. Zaznaczyć należy, iż uczestnik ruchu ma obowiązek ograniczenia zaufania do innego uczestnika ruchu jeszcze przed powstaniem stanu bezpośredniego zagrożenia bezpieczeństwa w sytuacji, gdy mógł i powinien zauważyć nietypowe jego zachowanie. Pokrzywdzona A. W. przystąpienie do manewru wyprzedzania przez oskarżonego M. B. mogła i powinna zauważyć, co wyżej wykazano. W związku z powyższym Sąd przyjął, iż przyczyniła się do zaistnienia wypadku w ten sposób, iż przed podjęciem manewru skrętu w lewo dostatecznie nie upewniła się, iż nie jest wyprzedzana.

Przy wymiarze kary Sąd brał pod uwagę następujące okoliczności :

- obciążające : wysoki stopień winy i szkodliwości społecznej zarzucanego czynu, wielość naruszonych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a w szczególności : nie zachowanie szczególnej ostrożności przy zbliżaniu się do skrzyżowania do czego był zobowiązany na podstawie art. 2 pkt 22 p.r.d. i art. 3 ust. 1 p.r.d. w zw. z art. 24 ust. 2 p.r.d. i art. 25 ust. 1 p.r.d., wykonywanie manewru wyprzedzania na skrzyżowaniu, czego zabrania art. 24 ust 7 pkt 3 p.r.d., rażący stopień naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, stworzenie zagrożenia dla życia, zdrowia i mienia innych uczestników ruchu, obrażenia doznane przez pokrzywdzoną A. W.;

- łagodzące : niekaralność oskarżonego (k.46), przyznanie się do zarzucanego mu czynu, przyczynienie się pokrzywdzonej A. W., stan zdrowia oskarżonego (k.71/1)

Niezależnie od powyższych okoliczności Sąd brał pod uwagę warunki rodzinne i stosunki majątkowe oskarżonego (k.44,45,70).

Na podstawie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku (Dz. U. poz. 396) uchyleniu uległ art. 58 § 3 k.k., który stanowił, iż za przestępstwo zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat, sąd może orzec zamiast kary pozbawienia wolności grzywnę albo karę ograniczenia wolności do lat 2. Przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat 3. Biorąc pod uwagę, iż obowiązująca poprzednio ustawa jest względniejsza dla sprawcy, Sąd zastosował art. 58 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku. Uznał, iż niecelowym jest orzekanie w stosunku do oskarżonego M. B. kary pozbawienia wolności, choćby z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ze względu na okoliczności łagodzące, tym bardziej, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa o charakterze nieumyślnym. Wymierzona grzywna w liczbie 100 stawek dziennych spełni wobec oskarżonego cel wychowawczy i nauczy go poszanowania dla porządku prawnego. Będzie to kara odpowiadająca stopniowi winy i szkodliwości społecznej zarzucanego mu czynu, a jednocześnie osiągnie cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Ustalając stawkę dzienną za równoważną 10 zł, Sąd brał pod uwagę niskie dochody oskarżonego polegające na pobieraniu świadczenia emerytalnego w kwocie 1.400 zł, jego warunki osobiste, rodzinne i stosunki majątkowe.

Sąd zasądził od oskarżonego M. B. koszty sądowe w kwocie 1.220,50 zł, a w tym opłatę w kwocie 100 zł. Na koszty te składają się koszty postępowania przygotowawczego w kwocie 260 zł, zryczałtowane koszty za doręczenie pism i przesyłek w kwocie 20 zł, należność bieglego ds. ruchu drogowego K. M. w łącznej kwocie 840,50 zł oraz opłatę 10% od grzywny w kwocie 100 zł.

Z/ Odpis uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi oskarżycielki posiłkowej A. W. – r. pr. B. W. (2).

Sygn. akt II Ka 329/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Krośnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Jarosław Krysa

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Kalisz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krośnie - **Z. P.**

po rozpoznaniu dnia 18 listopada 2015 roku

sprawy **M. B.** s. W. i M. ur. (...) w L.

oskarżonego o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 25 sierpnia 2015 roku, sygn. akt II K 754/14

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, iż przyjmuje, że oskarżycielka posiłkowa A. W. swoim zachowaniem nie przyczyniła się do zaistnienia przestępstwa z art. 177 § 1 k.k.

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.